

Pochválen buď Ježíš Kristus!

Milí přátelé!

Dnešním dnem začíná týden světců, jejichž život je **statečnou písní věrnosti Bohu a vytrvalostí, poctivosti ve víře** - i za cenu života a nemalého utrpení - tak jak budeme číst a slyšet v zítřejším Božím Slově:

"Pavel a Barnabáš utvrzovali učedníky a povzbuzovali je, aby byli ve víře vytrvalí, protože do Božího království vejde jen tehdy, když hodně vytrpíme."

U mnohých z nich toto vyrostlo díky modlitbě sv. růžence - rozjímání života Pána Ježíše spolu s Pannou Marií.

Sv. Vojtěch, sv. Jiří, sv. Marek, sv. Ludvík Grignon, sv. Jana Molla, sv. Kateřina Sienská, sv. Pius V.

Blahopřeji a vyprošuji Boží požehnání - všem Vám, kteří nosíte jejich jména nebo je prosíte o přímluvu a pomoc.

Zdraví a žehná - jáhen Ladislav

P.S.

V příloze je zpravodaj s hlubokou promluvou P. Pawla a úžasnými myšlenkami P. Petra, první dvě stránky k tisku, další k četbě.

Je ještě několik míst 14.5. do Kostelního Vydří.

Nový Jeruzalém č. 5/2016

Zpravodaj pro 197. prosebnou mariánskou pouť Nový Jeruzalém, která se bude konat (dá-li Pán Bůh) v **Bohdalově - v pátek 13. května 2016 v 18 hodin.**

Zpráva o pouti NJ a průběhu stálých modliteb v Radešinské Svatce.

Ve středu 13. dubna 2016 přijelo a přišlo na pouť NJ do Radešinské Svatky pěti autobusy, auty a pěšky asi 300 poutníků. Svátost smíření udělovalo 8 zpovědníků - Pán Bůh zaplat' za jejich obětavou službu.

Modlitby a mši svatou jsme obětovali na úmysly poutí Nový Jeruzalém:

1) o nová a trvalá kněžská a řeholní povolání 2) o věrné a obětavé spolupracovníky duchovních 3) o vzrůst víry v našem kraji 4) o pokoj a mír ve světě a v našich rodinách

5) o život těla a duše pro všechny počaté děti 6) na smír za hříchy celého světa

Kázání P. Mgr. Pawla Pruszyńského SAC pouti NJ v Radešinské Svatce:

Drazí bratři a sestry! Na začátku této promluvy rád bych vám rád něco ukázal. Jedná se o takovou malou knížku, která je také přístupná tam vzadu v kostele: „**Cena, kterou zaplatíš.**“ Vidím, že někteří z vás ji znají. Začnu citátem z této knížky, kterou napsal Josef Fadele, původním jménem Mohamed al Said al Musaví – **muslim obrácený na víru Kristovu.** V kapitole povolání píše: „*To ráno se probouzím v obzvlášť dobré náladě. Příčinou mé radosti je sen. Je to snad poprvé, co si ho pamatuji. Sen si pamatuji velice jasně. Ocítl jsem se na břehu potoka – ne moc širokého – sotva metr. Na druhé straně stál člověk asi čtyřicetiletý. Byl to dost vysoký oblečený do běžového roucha z jednoho kusu látky na orientální způsob bez límce. Cítil jsem se k tomu muži neodolatelně přitahován a toužil jsem se dostat na druhý břeh, abych se s ním mohl setkat. Odrazil jsem se tedy, abych potok přeskočil. Zůstal jsem na několik minut ve vzduchu. Připadalo mi to jako věčnost. Dostal jsem strach, že se nikdy nebudu moci vrátit na zem. Muž na druhé straně jakoby cítil můj rostoucí neklid. Natáhl ruku, aby mi pomohl dostat se k němu. V té chvíli jsem mohl sledovat výraz jeho tváře – modrošedé oči, nepřilíhající hustý vous a polodlouhé vlasy. Byl jsem ohromený jeho krásou. Muž na mně upřel svůj nevýslovně laskavý*

*pohled a svým uklidňujícím hlasem na mě záhadně promluvil. „Abys mohl přeskóčit potok, musíš jíst chléb života.“ Pořád mám téměř dětinskou radost, že mám vlastní sen. Vrátil jsem se do kasáren, kde jsem sloužil s křesťanem, jménem Masud, a ten s úsměvem – pokojně mě pozdravil. Podával mně nějakou knihu. Evangelium – říká mi prostě. Začni je číst nějakou jednoduchou pasáží, například Matoušovým evangeliem, je to snazší. Neposlechl jsem. Pouštím se do čtení od evangelia sv. Jana. Když se dostávám k šesté kapitole, naráz se v četbě s ohromením zastavuji uprostřed věty. Na okamžik si myslím, že jsem obětí halucinace a znovu se očima vracím ke knize, přesně na místo, kde jsem se zastavil. Četl jsem tu pasáž, kde se Ježíš po rozmnožení chlebů pro zástupy obrací ke svým učedníkům a říká jim: **Já jsem chléb života, kdo přichází ke mně nebude už nikdy hladovět.** V té chvíli se ve mně odehrálo něco neobyčejného. Bylo to jako prudký výbuch provázený pocitem pohody a tepla. Odněs sebou všechno co mu stálo v cestě. Můj život najednou úplně **ozářilo oslňující světlo** a vše mi dalo smysl. Tak si představuji úder blesku a je v tom ještě víc než to.“*

Drazí bratři a sestry, i v dnešním evangeliu, v této šesté kapitole jsme slyšeli slova našeho Pána: **Já jsem chléb života.** Pokud se chceš dostat na druhou stranu, **musíš jíst chléb života** – přijímat samotného Krista. Když jsem poslouchal modlitbu před mši svatou, rozjímám jsem o tom, že budeme přijímat tento chléb života z rukou Panny Marie, která byla pozdravena slovy: „**Požehnaný plod života tvého Ježíši.**“ Drazí – i my musíme jíst chléb života, protože náš život je Kristus. **Náš život je Kristus.** Při této příležitosti si můžeme připomenout církevní příkázání. Je doba velikonoční. Jedno z nich říká – **přijmout svátost oltární alespoň v době velikonoční.** Musíš jíst chléb života. Alespoň jednou za rok. Když se podíváme na všech pět příkázání, uvědomíme si, že **všechna mluví o chlebu života.** O nedělích a zasvěcených svátcích se účastnit mše svaté – **kvůli Eucharistii, kvůli Ježíši.** Vyzpovídát se ze svých hříchů – alespoň jednou za rok – ve zpovědi, která je tak těsně spojena s Novým Jeruzalémem, se zjevením Panny Marie ve Fatimě, která vyzývá k obrácení, k pokání - **a přijmout Krista.** Zdržovat se požívání masa, zachovávat půst újmy ve stanovené dny a nebo eucharistický půst – kvůli **Kristu, kvůli Eucharistii.** Abychom se mohli soustředit na Krista. Třeba i to poslední příkázání – **přispívat církvi na její potřeby – kvůli Eucharistii** – abychom měli chrámy, v kterých máme mši svatou, aby mladí lidé měli kde vystudovat, aby rozdávali chléb života. **Náš život je Kristus.** My musíme jíst chléb života. Drazí, když se vrátíme k vyprávění toho obráceného člověka, který podstoupil neuvěřitelné věci – zaplatil za víru opravdu vysokou cenu. V této knížce najdeme pokračování tohoto příběhu – a všechno začalo **touhou po chlebě života.** Byl odsouzen k fatvě, to znamená smrt svou rodinou. Zvládnul vězení, ke kterému byl odsouzen Ajatolláhem v Bagdádu a co je velmi zajímavé – dokázal nabídnout křesťanskou víru své muslimské manželce jménem Alvara. Ona jednou řekla: „**Hoří mi srdce, když tě slyším mluvit o Ježíši.** Když tě poslouchám, ptám se jestli jsi se s ním neseťkal ve skutečnosti.“ A konečně jednou vyzná svému manželovi: „Mohamede, já jsem si vybrala Krista.“

Drazí – i my potřebujeme vybrat si Krista. I když jsme si ho vybrali v okamžiku křtu, potřebujeme znovu vybrat Krista. Potřebujeme hledat cesty, jak žít nový život po Velikonocích. Zamyslet se, očistit život z toho co je zastaralé, hříšné, zvykové. Sv. Vincenc Palloni měl heslo: „**K větší slávě Boží.**“ Do toho můžeme vložit nový život. Cokoli dělám, mluvím, přemýšlím – k větší cti a slávě Boží. A P. Palloni dodával – „**Ke zničení hříchů, ke spáse duší.**“ Když jsem dnes k vám cestoval, díval jsem se oknem na překrásnou Vysočinu, na pole, kde vás hodně pracuje v zemědělství. **To je práce kvůli Kristu** – ta práce vždy vyvrcholí chlebem, který je proměněn v Tělo Páně – v Eucharistii. Nemusíme hledat nic zvláštního – začínáme ráno, jakoukoli práci mějme v srdci – bude to k větší cti Boží. Drazí, my potřebujeme žít naše křesťanství teď. Potřebujeme víru uskutečňovat každodenně. **Žijme k větší cti Boží.** K tomu nás vede blahoslavená Panna Maria, abychom mohli jíst chléb života. Svätý Jan Pavel II. napsal, že **Panna Maria je ženou Eucharistie.** Dává nám Krista – Chléb života. Když se modlíme růženec, nejenom v růženci Světla, ale v každém růženci nám ona dává Krista. Mějme Krista v našem srdci – požívejme chléb života. Člověk, který přijímá Krista má úplně jiné smýšlení, než ten, který Krista nepřijímá. **Můžeme to znázornit bránou milosrdenství.** Určitě hodně z vás už prošlo bránou milosrdenství. Tou bránou je Kristus, od kterého se odvozuje celý náš život. **Začínáme**

všechno od Krista. Všechno co se odehrává v našem životě, ať projde tou bránou, a tam najdeme to po čem slouží naše srdce, po čem touží celé lidstvo. Amen.

V závěrečném „posledním slově“ otec Pavel poděkoval za sbírku a připomněl nesmírné útrapy a oběti **misionářů v Kazachstánu**. Také nás seznámil s velmi užitečnou aktivitou: **Každý den po dobu devíti měsíců se modlí za počaté dítě, jehož život je ohrožen uměle vyvolaným potratem** a věří tomu, že za deset roků těchto modliteb má už deset zachráněných dětí.

Po zaplacení autobusů a nutné režie zůstalo **2 023 Kč**, které jsme poslali na pomoc **misionářům v Kazachstánu**. Pán Bůh zaplať. Poděkování patří také místnímu faráři P. Mariusovi a všem farníkům z Radešinské Svatky, kteří celou pouť velmi dobře a obětavě organizačně připravili. **Díky za každodenní modlitbu na výše uvedené úmysly poutí NJ. Pán Bůh zaplať za dodatečný dar pro Mamre – diecézní centrum mládeže v Osově Bítýšce – 500 Kč**, který došel po uzávěrce minulého zpravodaje.

Představení a rozhovor s hlavním celebrantem poutě NJ v Bohdalově, kterým je P. Petr Havlík, kaplan ve Vlašimi: Jmenuji se Petr Havlík a působím jako farní vikář ve farnosti Vlašim a zároveň administrátor farnosti Velíši u Vlašimi (pražská arcidiecéze). Je mi dvacet osm let. Do semináře jsem šel hned po absolvování gymnázia. Má příprava na kněžství zahrnovala propedeutickou formaci v Teologickém konviktu v Olomouci, následně studia teologie na Katolické teologické fakultě Karlovy univerzity a na Papežské Lateránské univerzitě v Římě. Ke kněžství jsem se připravoval v olomouckém Teologickém konviktu, pražském Arcibiskupském semináři a v Papežské koleji Nepomucenum v Římě. Na jáhna jsem byl vysvěcen 14. září 2014 a roční jáhenskou službu jsem vykonával ve farnosti Nymburk. Kněžské svěcení jsem přijal 27. června 2015 a od 1. července 2015 působím ve Vlašimi a Velíši. **Co jsem se naučil v dětství od rodičů:** Jen obtížně bych vybíral nějaké jednotlivosti. Rodiče pro mne byli velkým vzorem obětavé práce a služby pro druhé, laskavosti, vlídnosti, naslouchání, trpělivosti, oběti... Za všechny snad zmíním jednu příhodu: Jednou jsem se o něčem bavil s tatínkem a přišla řeč na to, co je v životě nejdůležitější, a on mi říkal: "Nejdůležitější je spása duše. Všechno ostatní je vedlejší". Když jsem mu pak o něco později ukazoval žákovskou knížku s ne úplně povzbudivou známkou, komentoval jsem to: "Tati, to přece není tak důležité. Hlavní je přece spása duše!". Jinými slovy, naučil jsem se, že když je Pán Bůh na prvním místě, pak je i vše ostatní na správném místě. **Pokud jde o mé rozpoznání povolání ke kněžství**, věřím že oněch impulsů bylo vícero. Ministroval jsem od nějakých šesti nebo sedmi let a měli jsme u nás v Dobřichovicích sympatického mladého pana faráře. V naší farnosti také dlouhá léta trávili jáhenský rok mnozí přechodní jáhna a mnozí z nich mne velmi oslovili svou zbožností, trpělivostí s námi dětmi, laskavostí, horlivostí a vzdělaností. Pokud jde o nadpřirozené impulsy, za zásadní považuji přijetí svátosti biřmování v roce 2001 (Duch Svatý opravdu začal v mém životě mocně působit a přitahovat si mne k sobě) a pěší pouť do Santiaga de Compostela v roce 2004. Krátce po ní mi u zpovědi jeden kněz poradil, abych se modlil za rozpoznání vlastního povolání a přemýšlel o kněžství. V tu chvíli jsem poznal, že je to odpověď na mé dosavadní hledání životní cesty, v níž mne pak Hospodin stále utvrzoval a povzbuzoval. **Kněžských vzorů mám celou řadu:** mnohé z těch kněží, kteří působili v naší farnosti jako jáhna nebo faráři, některé kněze, kteří byli mými profesory během teologických studií, ... A samozřejmě mnohé svaté kněze jako sv. Tomáše Akvinského, sv. Jana Maria Vianneye, sv. Jana Pavla II., sv. Josemariu Escrivá, bl. Álvara del Portillo, a mnohé další. **Za nejdůležitější a nejkrásnější považuji na kněžské službě** onu tajemnou skutečnost, nad níž nikdy nepřestanu dost žasnout: totiž, že skrze mně - obyčejného hříšného a slabého člověka - působí sám Kristus. **Znamé trojí poslání kněze - posvěcovat, učit a vést** - vyjadřuje podstatu kněžské služby. Je to ale především při vysluhování svátostí, kdy si uvědomuji, že právě tady se děje to podstatné. Zde je mým úkolem (podobně, jako tomu bylo u Jana Křtitele) menšit se a ustupovat do pozadí, aby skrze mne mohl působit sám Kristus a já Mu v tom nebránil svým egem. Asi nejsilněji to zakouším při slavení eucharistie a svátosti smíření. Stejně důležitá je ale také služba zástupné modlitby. Ve slovech modlitby, kterou biskup svěť jáhna na kněze, mu připomíná, že má svolávat na lid jemu svěřený Boží milosrdenství svou modlitbou. **Kněz je povolán, aby byl mužem modlitby a modlil se za ty, kdo se modlit neumí nebo nechťejí.** Stejně tak je povolán, aby všechny ty starosti, těžkosti,

bolesti, hříchy a zranění, která mu lidé svěřují, "posílal nahoru" a prosil za ně dobrého Boha. V neposlední řadě pak je **povolán modlit se, obětovat a přinášet pokání za obrácení (nejen) svých farníků**. Přinášet zadostiučinění za jejich hříchy, svatokrádežné zpovědi a svatá přijímání, za jejich vlažnost, lhostejnost, a povrchnost. Tím má podíl na Kristově kříži - připomíná si, že i v této oblasti má následovat svého Mistra, s nímž je tajemně spojen svátostí kněžství a sdílí tak Jeho osud a Jeho křížovou cestu. **Co může věřící člověk dělat pro to, aby vzrostla víra v jeho okolí?** Asi by neměl chodit po náměstích a objímat všechny se slovy, že Ježíš je miluje... Svatý Josemaría Escrivá říkával, že základem apoštolátu (nebo, chcete-li, evangelizace) je na **prvním místě modlitba, pak obět' a teprve na třetím místě činnost**. Recept na vzrůst víry je tedy celkem jednoduchý a nabízí nám ho v evangelích už sám Kristus Pán: modlit se, obětovat a žít svátostným životem. Z toho pak vyplyne vše ostatní. Papež Benedikt XVI. rád říkal, že čím blíže je člověk Bohu, tím blíže je i druhým lidem. Blížkost Bohu (skrz modlitbu, obět', svátosti, ...) nás proměňuje, zjemňuje, ohlazuje... a umožňuje, aby i lidé v našem okolí skrz nás zakusili něco z Boží krásy a dobroty. Ve svém životě a kněžské činnosti kladu důraz na modlitbu, zbožné a usebrané slavení svátostí (především mše svaté, která je zdrojem a vrcholem našeho duchovního života), týdenní svatou zpověď, duchovní četbu, drobné sebezápory a pokání (**nejlepší je takové pokání, které zpřijemňuje život druhým a je projevem služby a pozornosti k nim**) a snahu o profesionální a dobře odvedenou práci. To vše je zdrojem velikého pokoje a radosti, které vykořeňují z lidského srdce pýchu, sobectví, smutek a uzavřenost a otevírají je Bohu a druhým lidem. Člověk tak získává jakýsi nadpřirozený pohled víry, která pomáhá vidět věci s určitým nadhledem a zdravým křesťanským optimismem: pomáhá pochopit, že Spasitelem světa nejsem já, nýbrž Kristus, a že mým úkolem je udělat, co je v mých silách a zbytek "poslat nahoru" Kristu - Spasiteli, aby se o to postaral On. **Dnešní sbírku bych chtěl věnovat na podporu pastorače a duchovních aktivit ministrantů a bohoslovců v naší arcidiecézi**, kde jsme za tímto účelem nedávno s několika přáteli-kněžími založili asociaci a sháníme finance na zaplacení dluhu za krásné prostory, které jsme pro tato setkávání a pravidelné akce ministrantů, bohoslovců a kněží získali. **Boty mě nejvíc tlačí na levé noze**, kterou mám po zlomenině a distorzi o něco větší, než tu pravou... Teď ale vážně: Nejvíce zápasím s nedostatkem času, a to především kvůli množství nekněžských činností, které ale - bohužel - u nás musí kněz zvládat sám (schopných a ochotných lidí, kteří by chtěli pomoci, je vždy velký nedostatek). Mám na mysli papírování a úředničtinu (ať už ji požaduje stát, nebo naše arcibiskupství), technicko-stavební a opravářské činnosti a další radosti spojené s životem běžného kněze v našich končinách. Ona ryze duchovní a kněžská činnost je tak mnohdy jen jakousi třešničkou na dortu za odměnu. **Na co se nejvíc těším?** Do nebe. **Co mi v poslední době udělalo radost?** Několik opravdu hlubokých, upřímných a pravdivých předvelikonočních zpovědí, společenství mládeže, kde se mnozí opravdu upřímně a usebraně modlili, zjištění, že pořád ještě existují lidé, kteří svou víru berou vážně a jsou ochotní na sobě zapracovat... A v neposlední řadě, že se během velikonočních obřadů vylouplo alespoň pár jednotlivců, kteří byli ochotni s něčím pomoci a nekoukali jen na to, jak pan farář neví co dřív.

Co je pro rodiny podstatné a jak jim v tom Církev může pomáhat? Pro rodiny je nejen podstatné, ale životně důležité, aby žily z víry - aby se společně modlily, pravidelně přijímaly svátosti a čerpaly tak sílu od Pána Boha. Jen tak budou moci obstát v dnešním světě, který je k rodinám mnohdy otevřeně nepřátelský. Jestliže rodina má být malou domácí církví, musí žít s Církví. I zde platí ona zásada Benedikta XVI.: čím blíže je člověk Bohu, tím blíže je druhým lidem. Rodiny, které žijí v Boží blízkosti, mohou počítat s pomocí Boží milosti a takřka denně zažívají opravdové zážitky. Dobrý Bůh napравuje naše chyby, ohlazuje naše hrany, uzdravuje naše pošramocené vztahy, vnáší pokoj a radost... pokud o ně stojíme a jsme ochotní pro tyto dary něco udělat. **Rok Božího milosrdenství** je skvělou příležitostí k tomu, abychom rozjímali o Božím milosrdenství vůči nám a prosili, abychom jím byli hluboce proměněni a dokázali být podobně milosrdní i vůči druhým. Lidová moudrost říká, že milosrdný a laskavý ke druhým dokáže být jen ten, kdo zakusil a prorožím si milosrdenství Boží vůči sobě samému. Jen ten, kdo zakusil odpuštění a milosrdenství Kristovo, pak dokáže v jeho síle být laskavý a milosrdný ke druhým. Je to právě svátost smíření - svátost Božího milosrdenství -, která nás proměňuje a

ohlazuje. Musíme se napřed vystavit hřejivým paprskům Božího odpuštění a milosrdenství, abychom pak mohli jednat obdobně s druhými.

Pozvánky.

Ještě jsou volná místa na **poutní výlet rodin s dětmi do Kostelního Vydří- 14.5.**

Jižní Čechy IV- 22.-24. 7. Ještě je možné se přihlásit do druhého autobusu – pokud se naplní.
Pátek – nově opravená **Svatá hora u Příbrami** – svatá brána Božího milosrdenství, mše svatá, prohlídka, oběd, muzeum komunistické totality – lágr Vojna. **Sobota** – Sušice, Mouřenec a okolí

Plán konání prosebných putovních mariánských poutí NJ rok 2016 a výhled na 2017:

13. července Oslavice	13. srpna - 200. pout' NJ – Žďár	13. září Pavlov	
13. října Jámy	14. listopadu Budišov	12. prosince Olešnice	
2017 leden Velké Meziříčí	únor Lysice	březen Křižanov	duben Měříň
květen Nové Veselí	červen Jimramov	červenec Oslavice	srpen Olešná
září Radostín	říjen	listopad	prosinec Olešnice

Se souhlasem místního pana faráře je možné přihlásit další farnosti - pořadí je určováno heslem – kdo dřív přijde - . . . . .

Srdečné pozvání na 198. pout' NJ – v pondělí 13. června 2016 v 18 hodin do Bystřice nad Pernšt. – hlavní celebrant: P. Miloslav Kabrda, spirituál kněžského semináře v Praze.

Pán Bůh zaplat' za Vaše dopisy a příspěvky do tohoto zpravodaje. Zprávy, oznámení, články, pozvánky do tohoto zpravodaje můžete posílat na níže uvedenou adresu. Uzávěrka příštího čísla je 20. 5. 2016. Po přečtení můžete dát přečíst svým známým, nemocným. Zpravodaj NJ sestavuje, vydává, o Vaše modlitby prosí a všem čtenářům žehná – jáhen Ladislav Kinc, 59264 Prosetín 79, tel č. 516 463 315, 606 948 970, 731136801(církevní síť) [e.mail: kinc@dieceze.cz](mailto:kinc@dieceze.cz)

Plakátky, zpravodaje a vše ostatní také na internetových stránkách: [www. rovecne.cz](http://www.rovecne.cz)